

GVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la propunerea legislativă intitulată „*Lege pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2008 privind organizarea și funcționarea Sistemului național unic pentru apeluri de urgență*”, inițiată de domnul deputat Tudor Ciuhodaru – PP-DD (Bp. 232/2013).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare modificarea și completarea *Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2008 privind organizarea și funcționarea Sistemului național unic pentru apeluri de urgență, cu modificările și completările ulterioare*, în sensul creșterii pedepselor pentru apelarea abuzivă a numărului 112 sau alertarea falsă a agențiilor specializate de intervenție, în scopul descurajării unor astfel de activități.

II. Observații

1. Ca și observație generală referitoare la finalitatea demersului propus, semnalăm faptul că în ceea ce privește limitele sancțiunilor contravenționale prevăzute de *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2008*, în practică, la nivelul Poliției Române s-a constatat că nu quantumul redus al acestora

încurajează persoanele să apeleze în mod nejustificat numărul unic 112, ci lipsa certitudinii rezonabile privind executarea sancțiunilor.

Astfel, o mare parte a sancțiunilor aplicate celor care apelează în mod nejustificat numărul unic 112 sunt anulate de instanțele de judecată ca neîntemeiate, apreciindu-se că starea de fapt trebuia să fie analizată conform percepției subiective a persoanelor care apelează numărul de urgență, persoane care fie au probleme reale, dar care nu sunt urgente, fie au o reprezentare eronată a unei stări de fapt potențial periculoase, ele percepând starea respectivă ca fiind de natură a necesita intervenția de urgență.

O parte a sancțiunilor aplicate sunt înlocuite cu avertismente, în ciuda faptului că în întâmpinări se invocă resursele limitate ale instituțiilor care realizează intervențiile, necesitatea efectuării intervențiilor la situațiile reale, cu adevărat urgente, și gradul de pericol social ridicat al apelurilor nejustificate.

Cu toate acestea, instanțele apreciază în multe cazuri că sancțiunile actuale, chiar și aplicate în quantum minim, sunt disproporționat de mari față de pericolul social al faptelor și cu atât mai mult ar putea aprecia astfel dacă limitele sancțiunilor vor fi majorate.

2. Totodată, din analiza apelurilor recepționate și stocate în Sistemul național unic pentru apeluri de urgență, rezultă faptul că majoritatea apelurilor abuzive sunt inițiate de către persoane neidentificabile, posesoare ale unui serviciu telefonic obținut ca urmare a achiziționării cartelelor preplătite. Acest fapt împiedică punerea în aplicare, inclusiv, a măsurilor contravenționale legal statuate.

De asemenea, menționăm că art. 4 din Protocolul nr. 7 la *Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ratificată de România prin Legea nr. 30/1994*, a statuat principiul *non bis in idem*, prin care o faptă săvârșită de către o persoană nu poate fi sancționată de două ori. În raporturile dreptului penal cu dreptul contravențional, aceeași faptă nu poate constitui infracțiune și contravenție în același timp, or, raportat la domeniul de reglementare nu se menționează clar diferența de pericol social între apelarea abuzivă o singură dată și apelarea abuzivă multiplă, încât să necesite statuarea acesteia, prin lege specială, ca și infracțiune.

3. Referitor la completarea **art. 2** cu două noi alineate, **alin. (5) și (6)** precizăm următoarele:

În condițiile în care la art. 3 lit. c) și e) sunt definite noțiunile de alertare falsă și apelare abuzivă, iar art. 32 alin. (1) lit. a) și b) sancționează aceste activități, apreciem că nu se justifică interzicerea expresă a acestora, fiind evident că nu poate fi permisă nicio acțiune „abuzivă” sau „falsă”.

4. În ceea ce privește modificarea **art. 32 alin. (1) lit. a) și b)**, menționăm următoarele:

Potrivit art. 9 alin. (1) din *Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, cu modificările și completările ulterioare*, prestarea unei activități în folosul comunității poate fi stabilită „(...) numai pe o durată ce nu poate depăși 300 de ore”.

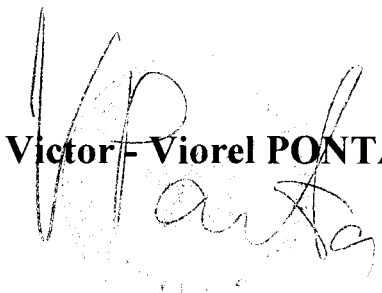
De asemenea, conform art. 3 alin. (1) din *Ordonanța Guvernului nr. 55/2002 privind regimul juridic al sancțiunii prestării unei activități în folosul comunității, cu modificările și completările ulterioare*, „sancțiunea prestării unei activități în folosul comunității se execută (...), pe o durată cuprinsă între 50 de ore și 300 de ore”.

Întrucât aceste dispoziții sunt dispoziții-cadru în materia sancțiunii contravenționale a prestării unei activități în folosul comunității, pentru respectarea normelor de tehnică legislativă referitoare la obligativitatea integrării actului în sistemul legislației (art. 13 lit. a) din *Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare*), semnalăm că maximul special propus la pct. 2 lit. b) nu se încadrează în maximul general al sancțiunii, în sensul de a nu depăși 300 de ore.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate la pct. II, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Victor-Viorel PONTA

Domnului senator **George – Crin Laurențiu ANTONESCU**

Președintele Senatului